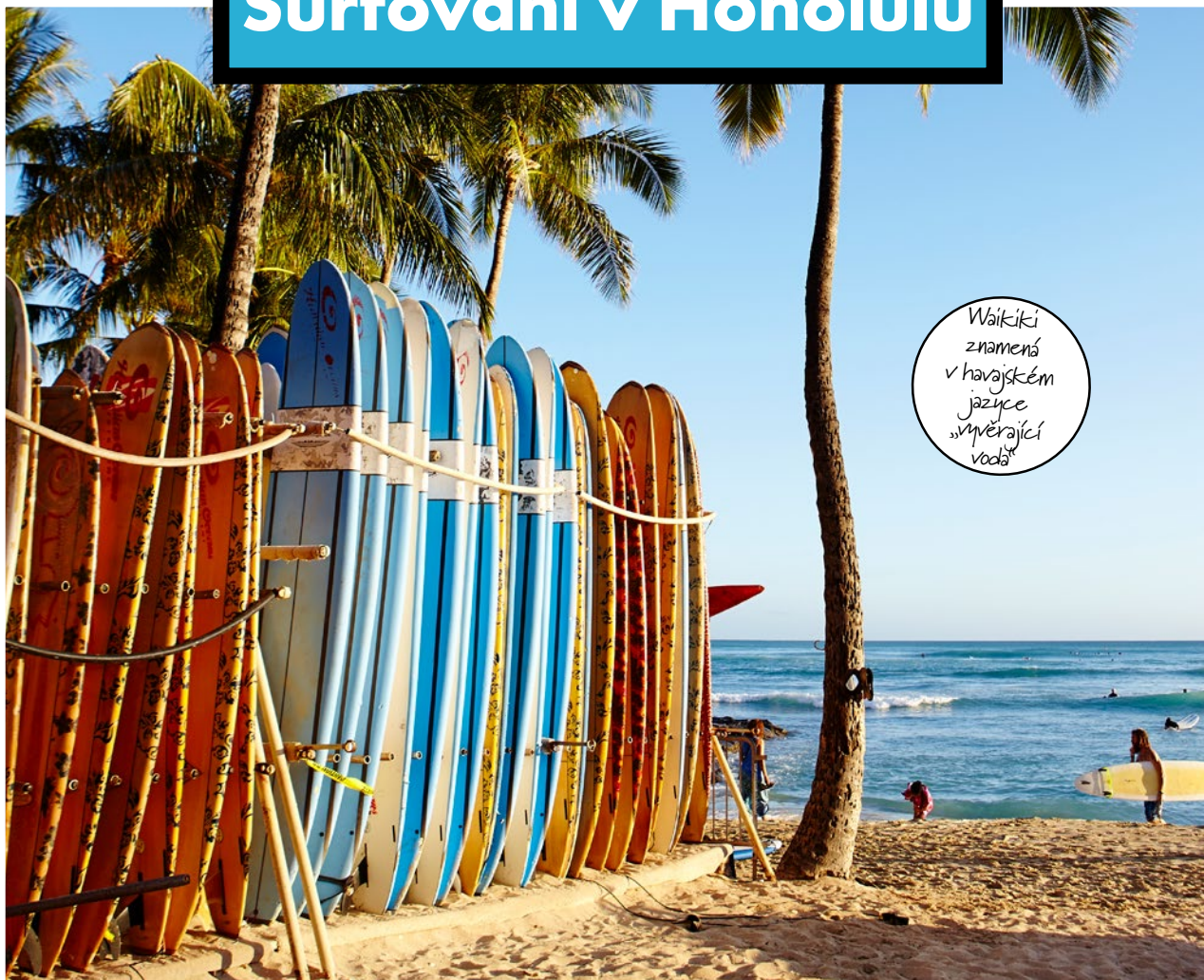

IKONA

Surfování v Honolulu

Waikiki
znamená
v havajském
jazyce
„vřevající
voda“

Široká zlatá pláž Waikiki ve východní části havajského hlavního města Honolulu je kolébkou surfování. Místní „beachboys“ zde učili turisty surfovat již v první polovině 20. století. Ti pak šířili zprávy o této zajímavé volnočasové aktivitě dál, až se dostaly do Kalifornie a Austrálie. Jízda na vlnách byla tradiční způsob, jak si krátit čas i na ostrovech v Polynésii, ale pro Havajce bylo he'e nalu (klouzání na vlnách) také válečným tréninkem a náboženstvím. Mnoho surferů současnosti považuje tento sport za něco podobného.

1

V přísném třídícím systému staré Havaje byla ta nejlepší místa na surfování vyhrazena pro alii (šlechtiče). Surfovali tady králové, jako třeba sjednotitel všech havajských ostrovů Kamehameha I. (zemřel v roce 1819). Schopnost surfovat byla v té době věcí prestiže.

2

Mnoho surfů bylo vyrobeno z koy, dřeva ze stromu podobného akáciím, ze kterého se vyráběla také ukulele. Potravinu se na Havaji pěstovaly téměř samy, takže času na surfování bylo hodně.

3

Sociální ořesy, ke kterým na ostrovech došlo po kontaktu s Evropou, surfování trochu ovlivnily. Pořád zde ale zůstávalo několik nadšenců, kteří v roce 1866 učili surfovat i Marka Twaina. Moc mu to ale nešlo...

4

Pozornost k surfování přitáhl obyvatel Honolulu Duke Kahanamoku, který držel světový rekord v plavání na volný způsob od roku 1912 do roku 1922. Když v roce 1915 navštívil Sydney, povědomí o surfování v Austrálii začalo růst.

5

I když zvlněné severní pobřeží ostrova O'ahu se stalo v 50. letech minulého století nejlepší surfařskou destinací, Waikiki zůstává pořád jeho spirituálním domovem, který stráží socha Duka Kahanamoku.